

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 60. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984969840/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

lagt et godt grundlag ved aftensmaden, så han indhenter snart de andre; flaskerne tømmes, og da de ikke har haft whisky, gir han en whiskyomgang. Den river velgørende i svælgel, der er sødt og klistret af madera, og rensningen gør snagsnærverne følsomme. På dette første stadium af rusen ser man tydeligt forskellen på disse unge mænd, som med liden ikke skal blie til noget, og de røber deres udygtighed til livet hver på sin måde. Lind vrøvler fladt og vammelt; der er ikke noget ondt i ham, ikke engang noget sjofelt, men Vilhelm Laursen er nu blevet den store mands søn, han berømmer den gaulles vældige spekulationer, som han ikke engang kender, og taler derefter om, hvad han selv har i sinde at lave, men der er ikke meget ved det; det meste er hulslidte eder og billige slag i bordet midt i pladen. Ved næste omgang begynder han at bekende synder, som han ganske vist har en del af; ligheden med moeren er nu næsten komplet, og han nyder en tilsvarende behandling: Fanden med det sludder, det vil vi sgu ikke høre på! Umiddelbart derefter glider han over i fedtede historier, der minder om dem, Mikkelsen foredrager på den anden side af bordet, men Mikkelsen er mindre i stilen og vil gerne turnere sine fæheder æstetisk; hans selvros er også svagere: Hade jeg bare tre tusende kroner! Mens Vilhelm kun kan udrette noget med tyve tusende. Man har dog en fornemmelse af, at Mikkelsen vil komme længst med de tre tusende.

Nu kommer Mikkelsen for resten sin tenor i lu og foredrager nogle sange, hvoraf de første slet ikke er uanstændige. Han synger godt. Ingen, der ser Mikkelsen første gang, kan være i tvivl om, at den mand har kunstneranlæg. Med sit rødgule, løkkede hår og sin skægløse, sanselige mund, med den dekadente hage og de halvt sløve øjnes udtryk af forklaret idioti ligner han en komponist, en sanger eller måske snarest en violinvirtuos. Mikkelsen er

højeste tenor i musikforeningen og solist; han kender sit værd og synger ikke i enhver smule sangforening; han har i det hele tæet sine hanprimadonna-fornæmmelser og ågrer ikke med sit pund uden en del omstændigheder.

Mikkelsens tenor er dejlig smurt; han synger med ikke ringe fedtelse. Han forstår at lægge særligt foredrag i det ved kromatisk at hive sig op til en høj tone eller rutsje ned på en dyb. Det går netop, som det var smurt. Han formår at bævre langsommeligt på det høje g, så man sidder og tænker: Nu blir det da min sandten vist ges, men det gør det alligevel ikke. Den fjedr sig, gør tenoren, men den holder. Hvis det er lidt ved siden af, så er det, fordi stemningen kræver det (Mikkelsen kan skam nok synge rent), for eksempel på det betydningsfulde sted:

Jeg tror, der er skønhæst i Dan — — mark!

Umiddelbart derefter blir Mikkelsen ondskabsfuld, og det netop på værten. Under trykket af sin egen store begavelse slår han ned på denne mindre og håner den. Hvad kan Olsen? Hvad har Olsen interesse for? Hvad gir Mikkelsen for Olsen? Ingenting, sgu. He, Olsen! Nu må Mikkelsen grine, det må han sgu. Næ, kom til Mikkelsen, min faer! Dær er stemme, og dær er meget andet, værsgo, hvabehar!

Olsen griner afværgende og finder sig i det. Mikkelsen er en god kunde. Hvem får de fleste af de penge, Mikkelsen tjener? Det gør Olsen. Godt, Olsen griner af Mikkelsen og lader som ingenting.

Mikkelsen istemmer med lindret hjærte en ny sang, hvorefter Olsen er den ivrigste til at sige bravo. Mikkelsen gir en omgang af glæde over sig selv.

Samtidig har fabrikanten nået det stadium, hvor han siger du og fornavn til alle; han snakker bredt op om private sager og vrøvler sig uskadeligt frem uden store planer og mange penge. Værten, den pæne familiefader,